

Overweging 14e Zondag door het jaar - 5 juli 2015 - Dominicuskerk Utrecht

Ezechiël 2,2-5; Marcus 6,1-6

Beste mensen,

vandaag kunnen niet om de Tour heen,
al moeten we wel misschien om het parcours heen koersen!
Dit weekend komen veel mensen naar Utrecht,
maar ook zijn velen op weg gegaan voor hun vakantie.
Beelden van mensen op weg genoeg deze dagen,
en daarbij kunnen we niet vergeten wie huis en haard verlieten
op de vlucht voor geweld, daarna weer overgeleverd aan degenen
die hen veiligheid beloven na barre reizen.

Het beeld van mensen in beweging past uitstekend bij het evangelie van vandaag:
Jezus en zijn leerlingen en ieder die hem volgden,
trokken rond door Israël en de aangrenzende landstreken.

Als Hij eindelijk een keer bijna thuis is,
hebben de mensen in Nazareth veel vragen over Jezus!
Hun belangrijkste vraag was: waar haalt Hij het vandaan,
waar haalt Hij het lef vandaan,
en hoe kan het dat Hij zich zó gedraagt,
zo anders dan we Hem dachten te kennen?

Natuurlijk speelt er nog veel meer mee dat we juist deze dagen
goed kunnen herkennen:
als de Tour de France hier start,
kun je je erdoor laten meeslepen, of erover schamperen:
wat een gedoe, wat een circus,
wat stelt het helemaal voor?

Als je zo nukkig doet, en eigenlijk deel ik die kriebels zelf nogal,
kun je je misschien beter voorstellen hoe nukkig de mensen in Nazareth waren,
en hoe de Israëlieten zich gedroegen naar wie de profeet Ezechiël werd gestuurd.

Ezechiël leefde ten tijde van de Babylonische ballingschap.
Hij werd niet zomaar ineens profeet.
In een visioen ziag hij een mensengestalte op een troon die hem toesprak.
Nadat hij zijn opdracht heeft gekregen volgt een wel heel beeldende scène:
hij moet een boekrol opeten die hem smaakt als honing,
en hij krijgt nogmaals mee
dat hij niet bang moet worden van het volk dat niet wil luisteren.

Wat wil de evangelist Marcus ons zeggen met zijn verhaal over Jezus die als profeet geen gehoor vindt in zijn vaderstad?

Marcus plaatst deze gebeurtenis na het verhaal van de genezing van twee vrouwen, een dubbel verhaal met dubbele betekenissen, zoals Jozef Essing ons vorige week prachtig duidelijk maakte, een verhaal dat een hele reeks van genezingen en wonderen afsluit en ervan getuigt dat het om erkenning en vertrouwen gaat.

Op het gebeuren in Nazareth volgt het verhaal van de zending van de twaalf leerlingen die Hij opdraagt in alle eenvoud op weg te gaan.

Marcus laat mensen in zijn evangelie vele vragen stellen over Jezus, en hij roept daarmee ook bij zijn lezers en degenen die zijn evangelie horen dezelfde vraag op: wie is Jezus, en in wie geloof je als je in Hem wil geloven?

Dit hele jaar luisteren we vaak naar Marcus en zijn evangelie vol vragen, en hopelijk merken we dat dit iets met je doet, je wakker schudt: hoe vanzelfsprekend is geloven?

Wat wil het zeggen als we Jezus zien als Zoon van God, of zouden we dankzij Marcus nog meer kunnen bespeuren? Zou het kunnen zijn dat Marcus met opzet zo schrijft dat we horen over vragen en zélf met vragen komen, dat het er zelfs om draait dat wíj in beweging komen?

Met nadruk noemt Marcus zijn boek een "evangelie", goed nieuws, een Blijde Boodschap.

Voor wie? Voor mensen van alle tijden en plaatsen.

Een boodschap die je uitnodigt om te veranderen, om niet alleen de oppervlakte van zijn verhalen te horen, je niet alleen te verwonderen over Jezus en zijn woorden en daden, maar het een levensgroot verschil te laten maken, misschien inderdaad het boek op te eten in plaats van het op een veilige afstand te houden als iets voor zon- en feestdagen, maar niet voor het echte leven.

Als dat geen Grand Départ is, een begin van werkelijk op weg gaan in vertrouwen! Als dat niet betekent dat je je vrijmaakt voor God, want dat is de oorsprong van het begrip vakantie.

Fysiek gaat het in een vakantie vaak om een verplaatsing naar een ver land, of een plek die voelt als ver weg. Even afstand van het gewone, de sleur, de problemen van alle dag, op zoek naar schoonheid, naar rust, naar natuur, naar vreemde volken, ontmoetingen met onbekende mensen, of welke reden dan ook die het voor jou tot vakantie maakt.

Zelf ga ik dit jaar voor de zevende keer naar Terschelling,
voor een week van creatieve workshops
omlijst door vieringen in de stijl van Taizé.
Het is een plek om je te laten raken,
om op verkenning te gaan,
je te verwonderen over wat je doet en beleeft,
over wie je ontmoet,
en zo ruimte te maken voor je ziel, voor God, voor mensen
die net als jij willen leven vanuit vertrouwen
dat de weg van Jezus ons uitdaagt en uitnodigt.
Ieder jaar ervaar ik er dat het me verandert
en terugbrengt bij wie ik eigenlijk mag zijn.

God noemde Ezechiël "Mensenkind", en bij Marcus
wordt Jezus in plaats van de gedroomde messias
steeds meer mensenzoon en tegelijk levend Woord van God,
toch een Gezalfde,
maar niet volgens de geijkte plaatjes en verwachtingen.

Vandaag verlaat de Tour de France Utrecht,
de eerste étape begint, en ook wij mogen op weg gaan,
maar dan niet alleen voor een sportieve prestatie.
Als vakantieganger, als zinzoeker
of thuis, als pelgrim van de ziel,
zijn we allemaal mensen van de Weg,
de eretitel van de eerste christenen.

Laten we dan bidden dat we God
steeds meer en steeds weer erkennen en vertrouwen,
als schenker van het leven, van onze aarde,
en dat wij in vertrouwen Hem antwoorden
met het geschenk van ons leven.
Dat we zo op weg mogen gaan,
vandaag, deze zomer, ons hele leven.
Amen.

Otto Vervaart